

ПІД ОБСТРІЛАМИ ВИВОЗИЛИ ЛЮДЕЙ І ВІДБИВАЛИ АТАКИ ДИВЕРСАНТІВ: ІСТОРІЯ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО З ТЕРНОПОЛЯ

01.03.2023

З перших днів повномасштабного вторгнення Юрій несе службу на Луганщині. Він з колегами під шквальними обстрілами вивозив людей з Лисичанська, поліцейські допомагали вижити тим, хто залишився у щент зруйнованому місті.

Правоохоронці тримають оборону на блокпостах, відбивають атаки диверсійно-розвідувальних груп. Історію тернопільського поліцейського розповідає поліція Тернопільської області.

«Я мав досвід служби в Збройних силах України, тому у 2014 році, не вагаючись, вирішив захищати рідну землю. Друзі підказали, що створюється добровольчий батальйон — і я став одним із бійців роти поліції особливого призначення «Тернопіль».

Звістка про повномасштабне вторгнення росії в Україну застала поліцейського у Тернополі. Тоді частина роти патрульної служби поліції особливого призначення перебувала в Лисичанську. Тож лейтенант поліції разом із колегами вирушили до побратимів у зону бойових дій.

«Наш приїзд став ще більшою мотивацією для хлопців, які перебували на лінії вогню. Говорили, що ми тут всі разом, тому гуртом і ворога швидше розіб'ємо».

Поліцейські забезпечували публічну безпеку в населених пунктах Луганщини, працювали над виявленню диверсійно-розвідувальних груп, а також несли службу на мобільних блокпостах.

Водночас бійці роти патрульної поліції спільно з лисичанськими правоохоронцями вивозили людей у безпечні місця.

«Ми спільно з місцевими поліцейськими здійснювали евакуацію цивільних. Були родини, котрі хотіли виїхати – місто на цей час на 90 відсотків було вже порожнє. Але були й ті, хто залишився. Люди переховувалися в підвалах, бомбосховищах. Світла, води вже не було, не було можливості купити ані продуктів, ані засобів гігієни».

Поліцейський згадує, що люди об'єднувалися, аби вижити. Готували їжу на вогні просто неба. Тож правоохоронці допомагали місцевим усім, чим могли, ділилися найнеобхіднішим: їжею та водою.

«Недалеко від пункту нашої дислокації ми помітили людей, котрі варили їжу на вогні. Жінка, котра вийшла до нас і сказала, що вона — за старшу, розповіла, що в підвальному приміщенні колишнього ресторану перебуває 40 людей. Серед них майже половина — діти. Люди розповідали, що воду вони беруть із опалювальної системи і фільтрують через вату. З цими людьми ми тримали постійний контакт, взяли, так би мовити, над ними шефство: забезпечували продуктами, питною водою тощо».

Нести службу і проводити евакуацію людей доводилося під шквальними обстрілами російських військових. Спогади про загиблих побратимів назавжди будуть відгукуватися гірким болем у серці бійців роти.

«27 квітня ми перебували на одній позиції спільно з нацгвардійцями, а на сусідній — несли службу лише наші поліцейські. В обід почався артобстріл, який тривав майже годину. І раптом по радіостанції чуємо повідомлення про те, що на позиції, яку тримали наші бійці, – троє загиблих і один поранений. Вірити в це не хотілося. Але після звістки про загибель наших побратимів страху не було, була злість і бажання помститися».

Близькість до позицій ворога неодноразово закінчувалася боями. Юрій розповідає, що між їхніми та ворожими постами було приблизно 800 метрів.

«Ми бачили практично все, що в них відбувалося, відповідно – вони теж. Однієї ночі в наш бік висунулася ворожа ДРГ. Зав'язався бій. Ми дали зрозуміти окупантам, що не відступимо, після отриманого прочухана просто втекли. Це наша боротьба за державу. І ми будемо боротися до перемоги, не віддамо жодного клаттика своєї землі».

<https://svoboda.te.ua/pid-obstrilamy-vyvozyly-lyudej-i-vidbyvaly-ataky-dyversantiv-istoriya-policzejskogo-z-ternopolya/>